

במדיונה

(המשך מעמוד 25)

של חבריו. הוא השתקף בהפגנות הס' טודנטים נגד האנגלים, וכאשר געשה מצ' ריים בעקבות רצח הלורד מייין בידי חכים ובתיצורי, ראה עוזר את עצמו כמויגה הגיונית של שתי שאיפות לאומיות. אך ההתפעלות מלוחמיה המחרת של ארץ-יש' ראל פינתה את מקומה לאכזבה מן התנועה הציונית, ועוזר חש יותר מיהודים אחרים ביחס העויין.

הוא רצה לעזוב את מצרים, אך לא מתוך שינאה. הוא הבין כי הדרכים בין שתי התנועות הלאומיות ששלטו בנפשו — נפרדו. במשפטו הצהיר, כי הוא נאמן למצרים: אם השתקף בהטמנת פצצות — עשה זאת כמחאה נגד האימפריאליזם.

הטענה נראתה בעיני המצרים בלתי רצינית, אמתלה פרימיטיבית כדי להתחמק מתוצאות המיבצע המחתרתי הכושל. אך כהן-צירוף לא בא להתחמק בספרו עם המצרים, או עם מי שנתן לעוזר ולחבריו לבצע את מעשיהם. הוא צימצם בכחונה את תפקידו: להאיר את דמותו של עולה-הגדרום, וללווה חוזר ולחוש: אילו...

דרכי אדם

עזה כמות

היא הופיעה לראשונה לפני כשנה, וישה באחת הפינות של הבאר, שתתה קוניאק לבדה עד שעת הסגירה של המועדון. בין כל הטיפוסים המזוררים, הנהוגים לבקר במועדון-הלילה הירושלמי בכחוס. בלטה עזה, הנערה בת ה-22, שחורת-השיער. היה זה מבטת המזורר, שמשך את תשומת העין. מבט שהסתתר מאחורי משקפיה ראייה כהות. אחד מעובדי המקום נהג לומר שעיניה מפחידות ומאשמות את כל העולם.

מאחר שהופיעה ערב-ערב, החלו המבקרים הקבועים, סטודנטים ירושלמיים, לחזר אחריה. היא דחתה את כולם, ורק לעיתים רחוקות הגיעה לכלל שיהיה עם אחד מבאיה-המקום. צלוחית ציאן-קאלי. בשבועות האחרונים חל בה שינוי מפתיע. היא הרבתה לחייך, לשוחח עם כל אחד, התגלתה כנערה חריפה, מלאת חוש-הומור.

ערב אחד הזמינה לכוסית קוניאק סטודנט למשפטים שהיה גם הוא אורח קבוע במועדון. כשהביע את תמיהתו על השינוי שחל בה, ענתה לו בחיוך שייגצל את ההוד דמנות. מאחר שאי-אפשר לדעת אם גם בשבוע הבא תוכל להזמינו לכוסית.

היא אף הוציאה צלוחית קטנה, אותה הראתה לידידיה הקרובים: "יש פה ציאן-קאלי", אמרה. "לילה אחד אכלע את זה." השומעים גיחכו, אמרו לה שזה נורא דראמתי להכריז הכרזות-התאבדות במועדון-לילה. איש לא התייחס לדבריה ברצינות. באחד מערבי השבוע שעבר קבעה פגישה עם תלמיד כיתה באוניברסיטה, שם למדה ביאולוגיה. הידיד חיכה כשעה ליד בית הקולנוע, ומאחר שלא באה הסתלק בכעס, נכנס לקפה הסטודנטים ניצן. כשהוא רוטן: "קבעתי פגישה עם עזה, והיא דפקה אותי. לא באה."

מישהו צעק לו מאחת הפינות, בצחוק: "גש אליה הביתה. היא בטח התאבדה..." הידיד ניגש, צילצל בדלת דירתה, ומאחר שאיש לא ענה, הסתלק. ריח מזורר. אחרי ארבעה ימים הרגישי השכנים בריח מזורר הנודף מדירתה. מכיוון שאיש לא ענה להקשותיהם בדלת, התפרצו פנימה.

המראה שנגלה לעיניהם היה מועזע. גופתה של עזה היתה מוטלת על המיטה. ללא רוח-חיים. היא היתה מתה מזה ארבעה ימים, קבע הרופא.

ליד המיטה מצאו את צלוחית הציאן-קאלי. ריקה.

הווי

• **ביתי הוא מיבצרי.** בירושלים פתחה אשה את דלת ביתה כדי לבדוק את מזג-האוויר, נפצעה עלידי משאית שעלתה על המידרכה, שברה את הדלת וחדרה לדירה.

• **יש בורג בראש.** בעכו נעצרה צעירה כחשודה בגניבת שעון, לאחר ששטר ששמע את תיקתוקיו, ערך חיפוש בכליה, מצא אותו מוחבא בתוך שערה.

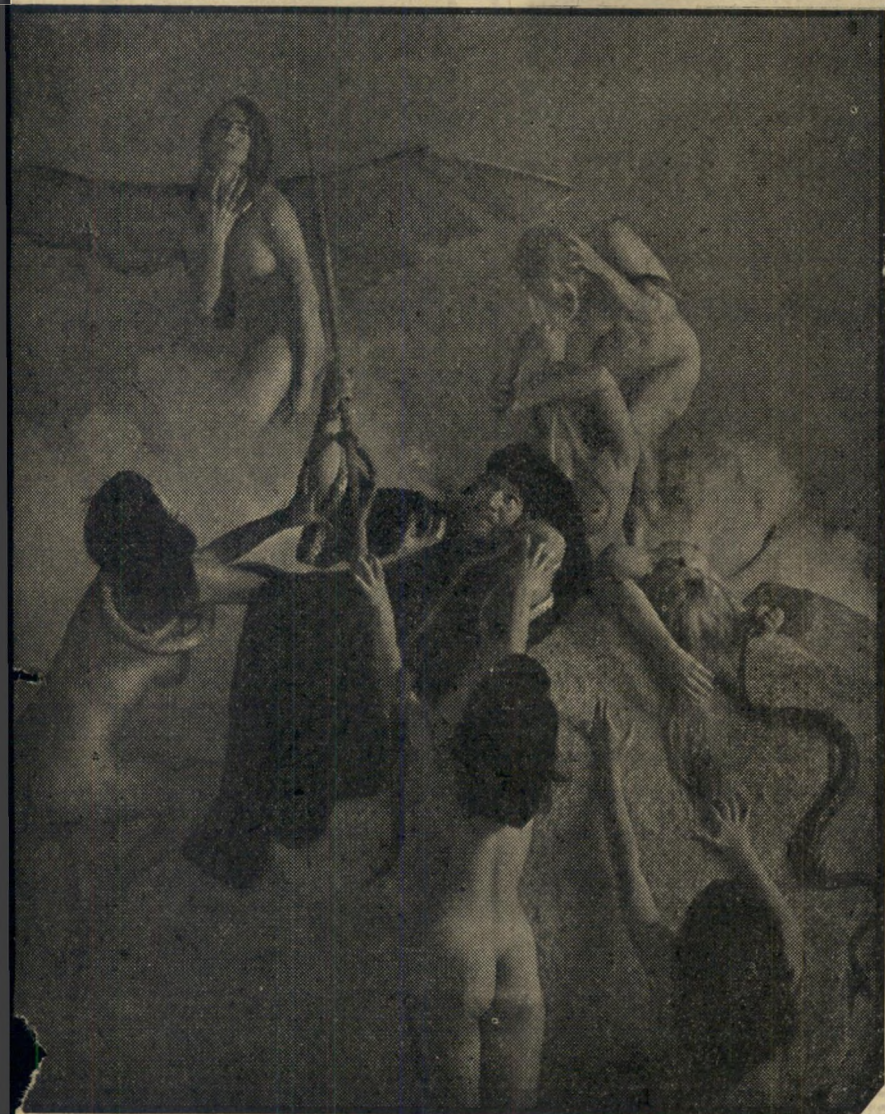
• **בזבזן.** בחיפה הוכרו סאלח אסעד בזבז כעברין נמלט, לאחר שהוציא צ'ק ללא כיסוי, ביזבז את תמורתו עד תום.

1. איש המערות

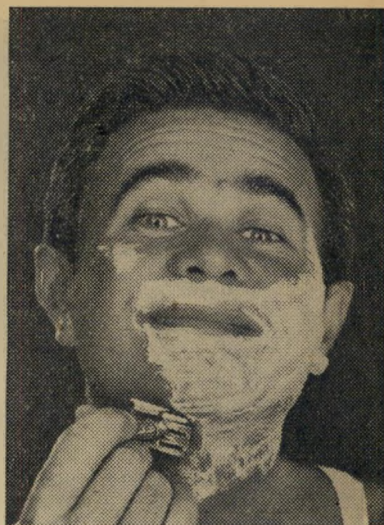
ההרמון הראשון בעולם הוקם בידי אותו איש המערות שניצח בתחרות האלות. חייו לא היו קלים. היה עליו לחצוב בסלע מערה די מרווחת, כדי להכיל את נשות כל יריביו המנוצחים.

זה הכל התחיל בבדיחה. פיטר יוסטינוב גילם את תפקוד המלך הערבי העשיר בסרט "ג'ון גולדפארק, בוא הביתה!" הסרט בו מופיעה גם התימניה הנחמדה מנחליאל. הוא רצה לעשות לו פרסומת — עוד לפני שנודע כי בתיחמשפט אסרו את הצגת הסרט בארצות-הברית. לכן תיכנן סידרה של תמונות לירחון-העירום האמריקאי "פלייבו", בה תיאר איך היה נראה העולם, אילו נהגו בכל התקופות לקיים הרמון.

2. הגיהנום השביעי

יוסטינוב דלג על תקופת הנביאים והפיי' לוטופים, הגיע ישר לתקופת דנטה אליגיירי, הוא הלך לעזאזל, מצא שם, בקומדיה האלוהית, את התופת הפרטית שלו בהרמון.

טוב לגבר עם פְּרָמָה-שֶׁרֶפ

היום היא יכולה להיות שלך
מכונת הגילוח החשמלית
BRAUN Sixtant

ספקים מורשים ותחנות שרות:
ירושלים: קאופמן, חדר 111, בנין סנסור
תל-אביב: רובין, רח' יסוד המעלה 6
חיפה: בראון, רח' החלוץ 44
סוכנים בעלידים:
דלתה חברה למסחר בע"מ
בית הדר, תל-אביב
טל: 2938, טל: 622461

פוטו רפיז
בן יהודה, 68 ת"א

- לכל מטרה
- צרכי צילום זהפרטה
 - מצלמות • מסרטות
 - פיתוח פילם והדפסה
 - ספרית סרטונים לשרותך